

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej**(Sprawa C-193/11)**

(2011/C 204/28)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: L. Lozano Palacios i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez zastosowanie procedury szczególnej VAT dla biur podróży w przypadkach sprzedaży usług turystyki osobom nie będącym turystami, jak stanowi art. 119 ust.3 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (dalej: polska ustawa VAT), Rzeczpospolita Polska nie wypełniła zobowiązań wynikających z art. 306-310 dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾.

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji stosowanie przez Rzeczpospolitą Polskę na podstawie art. 119 ustawy o podatku od towarów i usług procedury szczególnej VAT dla biur podróży również w przypadku, gdy nabywcą usługi turystyki jest podmiot inny niż turysta, jest niezgodne z obecnie obowiązującymi przepisami art. 306 — 310 dyrektywy 2006/112/WE.

Na poparcie swojej tezy Komisja podnosi, że art. 306 — 310 dyrektywy 2006/112/WE obowiązują w tej samej wersji, jaka nadana była wcześniej art. 26 Szóstej Dyrektywy VAT. Pięć z sześciu ówczesnych oficjalnych wersji językowych (tzn. wszystkie wersje za wyjątkiem wersji w jęz. angielskim) było całkowicie spójnych i posługiwało się konsekwentnie pojęciem „turysta” w całym tekście art. 26. Jedyne użycie terminu „nabywca” pojawia się w niektórych wersjach językowych art. 306 opartych na wersji angielskojęzycznej. Jednak i w tych przypadkach, dalsze przepisy dotyczące procedury szczególnej (art. 307-310) posługują się pojęciem „turysta”, co wskazuje na błędne użycie pojęcia „nabywca” w art. 306.

Ponadto, nawet gdyby zgodzić się z tym, że cel procedury szczególnej VAT dla biur podróży tj. uproszczenie rozliczeń, byłby skuteczniej osiągnięty poprzez interpretację uwzględniającą nabywców, z orzecznictwa Trybunału wynika, że oparcie

stosowania tej procedury wyłącznie na wykładni celowościowej wbrew jednoznacznej decyzji ustawodawcy unijnego wynikającej z treści obowiązujących obecnie przepisów jest niedopuszczalne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 lutego 2011 r. w sprawie T-3/09 Republika Włoska przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 28 kwietnia 2011 r. przez Republikę Włoską**(Sprawa C-200/11 P)**

(2011/C 204/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato de lo Stato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądanie wnoszącego odwołanie

Uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-3/09 i, poprzez wydanie rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21.10.2008 r. w sprawie pomocy państwa C 20/2008 (ex N 62/2008) C 20/08 (ex N 62/08), której Włochy zamierzają udzielić przez wprowadzenie zmian do programu [systemu] pomocy N 59/04, dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego, zarejestrowanej pod numerem C(2008) 6015 wersja ostateczna

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska wniosła do Trybunału Sprawiedliwości odwołanie przeciwko wyrokowi z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie T-3/09, w którym Sąd Unii Europejskiej oddalił skargę Republiki Włoskiej skierowaną przeciwko decyzji Komisji z dnia 21.10.2008 r. w sprawie pomocy państwa C 20/2008 (ex N 62/2008) C 20/08 (ex N 62/08), której Włochy zamierzają udzielić przez wprowadzenie zmian do programu [systemu] pomocy N 59/04, dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego, zarejestrowanej pod numerem C(2008) 6015 wersja ostateczna; decyzja ta została podana do wiadomości Republiki Włoskiej w dniu 22.10.2008 r. pismem z dnia 22.10.2008 r. o numerze SG-Greffe (2008) D/206436.

Republika Włoska opiera swe odwołanie na następujących zarzutach:

Zarzut pierwszy. Błąd w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie art. 87 ust. 1 i art. 88 ust. 3 WE, a także art. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ oraz art. 4 rozporządzenia (WE) nr 794/2004⁽²⁾.

Włochy w drodze ustawy finansowej na 2008 r. usiłowały jedynie dodatkowo dofinansować przeznaczoną dla przemysłu stoczniowego pomoc przewidzianą już w ustawie finansowej na 2004 r. oraz w dekreście ministerialnym z dnia 2.2.2004 r., zatwierdzoną już przez Komisję na podstawie rozporządzenia (WE) 1177/2002⁽³⁾ (rozporządzenia o mechanizmach obronnych dla sektora stoczniowego), nie zmieniając przy tym warunków udzielenia samej pomocy, a także będących jej beneficjentami przedsiębiorstw oraz rodzajów umów, na podstawie których przedsiębiorstwa te mogły korzystać z tej pomocy. Przeznaczone na tą pomoc środki zostały zaś wyczerpane ze względu na złożenie w jej przedmiocie większej ilości wniosków niż to początkowo przewidywano. Ze względu na charakterystyczną strukturę tej pomocy nie jest możliwe określenie z góry jej łącznej kwoty; dlatego, choć przyznano na nią dodatkowe środki, nie może to pociągać za sobą istotnej zmiany już zatwierdzonej pomocy, czyli istnienia nowej pomocy. Nie uwzględniając tego wszystkiego Sąd popełnił błąd.

Zarzut drugi. Naruszenie art. 2, 3, 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1177/2002.

Komisja przyjęła, iż ustawa finansowa na 2008 r. wprowadza nową pomoc ze względu na to, że system ustanowiony w rozporządzeniu o mechanizmach obronnych dla sektora stoczniowego utracił moc wiążącą w dniu 31 marca 2005 r. i nie obowiązywał już po tej dacie. Twierdzenie to jest błędne ze względu na to, że data ta oznaczała jedynie ostateczny termin na podpisanie umów na budowę statków, które mogły być subwencjonowane; to samo rozporządzenie przewidywało jednak następnie, że pomoc będzie przyznawana przedsiębiorstwom, które dostarczyły przewidziane w umowach statki w ciągu trzech lat od ich zawarcia (a który to okres może jeszcze raz zostać przedłużony o kolejne trzy lata). Dlatego rozporządzenie mogło mieć zastosowanie do tego rodzaju umów co najmniej do dnia 31 marca 2008 r. Ustawa finansowa na 2008 r., zatwierdzona w dniu 24.12.2007 r., jest w istocie środkiem wykonawczym rozporządzenia i umożliwia wypłatę pomocy przewidzianej w umowach zawartych przed dniem 31 marca 2005 r. Podstawą prawną tej ustawy finansowej na 2008 r. było jednak rozporządzenie o mechanizmach obronnych dla sektora stoczniowego, które Komisja musiała zastosować zatwierdzając tą pomoc. Sąd popełnił błąd uznając, że począwszy od dnia 31 marca 2005 r. Komisja nie miała już żadnych uprawnień do oceny środków związanych z sektorem stoczniowym na podstawie rozporządzenia o mechanizmach obronnych dla sektora stoczniowego, także w sytuacji, gdy środki te dotyczyły umów zawartych przed dniem 31 marca 2005 r.

Zarzut trzeci. Naruszenie art. 87 ust. 2 i 3 oraz art. 88 ust. 3 WE. Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ze względu na brak uzasadnienia (art. 253 WE).

Komisja uznała, że nie ma takiego postanowienia traktatowego czy też innej normy prawnej, na podstawie której pomoc, o której mowa w ustawie finansowej na 2008 r., może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem. W ten sposób instytucja ta popełniła błąd, ponieważ ze względu na to, że podstawową kwestią była tu ochrona wspólnotowego przemysłu stoczniowego przed dumpingiem ze strony Korei, zastosowanie w tej sytuacji mogą znajdować art. 87 ust. 3 lit. b) WE (ważne projekty stanowiące przedmiot wspólnotowego zainteresowania) lub też art. 87 ust. 3 lit. c) WE (pomoc przeznaczona na rozwój danego sektora gospodarki), a w każdym razie — zasada proporcjonalności: wspieranie tylko niektórych umów ze względu na to, że alokowane środki zostały już wyczerpane, stanowiłoby w istocie nieproporcjonalny środek służący

ochronie finansów publicznych, który mógłby pociągnąć poważne zakłócenie konkurencji między przedsiębiorstwami sektora stoczniowego. Komisja nie wzięła zaś pod uwagę żadnego z tych powodów, mogących uzasadnić uchylenie zakazu udzielania pomocy państwa. Sąd popełnił błąd uznając, że Włochy nie przedstawiły żadnego uzasadnienia uchylenia tego zakazu, nie biorąc przy tym pod uwagę nierównego traktowania oraz zakłócenia konkurencji, do których by doszło, gdyby pomoc została przyznana pewnym przedsiębiorstwom, a odmówiono by jej innym, znajdującym się w tej samej sytuacji. Sąd popełnił więc błąd uznając, że Komisja wystarczająco uzasadniła swą decyzję w tym względzie.

Zarzut czwarty. Naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz równego traktowania (niedyskryminacji).

Po zatwierdzeniu przez Komisję pomocy przewidzianej w dekreście ministerialnym z dnia 2.2.2004 r. powstały uzasadnione oczekiwania co do tego, że zatwierdzona zostanie również ustawa, której jedynym celem była alokacja dodatkowych środków na finansowanie tego samego systemu pomocy. Zasada równego traktowania (niedyskryminacji) również wymaga zastosowania takiego podejścia ze względu na to, że w momencie wyczerpania się środków finansowych okazało się, iż tylko niektóre podmioty gospodarcze otrzymały pomoc, a inne, znajdujące się w identycznej sytuacji, jej nie otrzymały. Sąd popełnił błąd uznając, że Włochy i inne podmioty, których dotyczyła decyzja zatwierdzająca z 2004 r., doskonale wiedziały o tym, iż ta decyzja określała pułap pomocy, jaka mogła zostać przyznana, do kwoty 10 mln EUR. Istniały bowiem uzasadnione oczekiwania co do tego, że wszystkie podmioty uprawnione będą mogły tą pomoc otrzymać.

⁽¹⁾ Dz.U. L 83, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 140, s. 1

⁽³⁾ Dz.U. L 172, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (siódmej izby) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-55/08, Union of European Football Associations (UEFA) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r. przez Union of European Football Associations (UEFA)

(Sprawa C-201/11 P)

(2011/C 204/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Union of European Football Associations (Zrzeszenie Europejskich Związków Piłki Nożnej, UEFA) (przedstawiciele: D. Anderson QC, D. Piccinin, barrister, B. Keane, solicitor, T. McQuail, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie żąda uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu, któremu zarzuca:

- błędne zastosowanie przepisów dyrektywy 89/552⁽¹⁾ zarówno w zakresie wymogu jasności i przejrzystości, jak też w zakresie uznania mistrzostw Europy w piłce nożnej za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa;
- błędne zastosowanie postanowień traktatu dotyczących konkurencji;